

podílnictví na krádeži (§§ 185, 186 tr. zák.), a právem proto nalézací soud sprostil Barboru R-ovou z obžaloby. Neodůvoděnou zmatečnou stížností státního zastupitelství bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2807.

Předpis druhého odstavce §u 86 tr. zák. vztahuje se toliko na případy b) a c), nikoliv též a) §u 85 tr. zák.

§ 85 a) tr. zák. staví rozsah skutečné škody na roveň škodě zamýšlené.

Výsledek zlomyslného poškození cizího majetku, s nímž jest podle první věty druhého odstavce § 86 tr. zák. spojena vyšší trestní sazba, jest učiniti předmětem otázky porotcům (§ 322 tr. ř.).

Pokud předpoklad pachatele, zapálivšího cizí majetek, že působení ohně bude zabráněno ihned po jeho vzniku, vylučuje jeho vědomí, že může nastati rozšíření ohně ve větším rozsahu ve smyslu § 85 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 30. května 1927, Zm I 284/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mostě ze dne 1. dubna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle §u 85 písm. a) a b) tr. zák. Zároveň nařídil podle §u 362 tr. ř. ve prospěch obžalovaného mimořádnou obnovu trestního řízení, důsledkem toho zrušil výrok porotců obsažený v odpovědi na I. eventuální otázku a na II. dodatkovou otázku a na něm se zakládající rozsudek soudu první stolice, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle §u 85 písm. a) a b) tr. zák. ve výroku o vině, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil porotnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmatečnou stížností vytýká rozsudku první stolice zmatečnost podle §u 344 čís. 12 tr. ř., dovozujíc, že otázka porotcům, zda nastal úraz ve větším rozsahu pro majetek jiných osob, byla nepřípustná, jelikož ručení za výsledek nesmělo býti učiněno předmětem otázek; porotcům jest prý předložiti výhradně skutkovou podstatu, nikoliv i otázku, jež má význam pro výměru trestu. Výtka, jež uplatňuje porušení předpisů o rozsahu otázek, které jest porotcům dáti, a proto spadá správně pod hledisko §u 344 čís. 6 tr. ř., jest zřejmě nesprávná. Obžaloba tvrdila, že oheň obžalovaným založený zničil úplně zařízení holičské síně, takže její majetník S. utrpěl škodu 13.000 Kč převyšující a jest na své existenci ohrožen, a že mimo to byla majiteli domu, ve kterém se síň ta nalézá, způsobena škoda vyšší 10.000 Kč. Stížnost nepopírá ani, že výsledky hlavního přelíčení poukazyvaly k těmto účinkům souzeného

skutku, ani že účinky ty naplňují pojem úrazu ve větším rozsahu na jmění jiných osob. S takovým výsledkem zlomyslného poškození cizího majetku je však podle první věty druhého odstavce §u 86 tr. zák. spojena zvláštní trestní sazba, takže jím opodstatněná přitěžující okolnost musela podle §u 322 tr. ř. býti učiněna předmětem otázek, by příslušným výrokem porotců byl zjednán podklad pro výrok soudního dvorů, zda má býti pro souzený skutek použito oně trestní sazby, či sazby mírnější. Výtka ta neobstojí a bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti. Neboť co jinak ještě uplatňuje, totiž poukazy na chorobný stav obžalovaného a vyvíňující důvod § 2 písm. a) tr. zák., jsou novoty ve zrušovací řízení nepřípustné, jež by mohly přijíti v úvahu jen jako podnět k obnově trestního řízení prvou stolicí.

Při poradě o zmatečné stížnosti vzešly však zrušovacímu soudu závažné pochybnosti o správnosti skutečností, které předpokládali porotci po stránce subjektivní, přisvědčivše k otázkám, zda mohlo ze skutku vzejíti nebezpečí ve větším rozsahu pro cizí majetek, a zda vzešla z poškození skutečně ujma ve větším rozsahu na majetku jiných osob, tudíž o správnosti skutečností, které jsou podkladem rozsudku jednak co do kvalifikace činu podle §u 85 písm. b) tr. zák., jednak co do použití trestní sazby první věty druhého odstavce §u 86 tr. zák. Za škodu v celém rozsahu, ve kterém skutečně nastala jak na věcech S-ových, tak i na domě W-ově, zodpovídal by sice obžalovaný podle §u 85 písm. a) tr. zák., který staví rozsah skutečné škody na roveň škodě zamýšlené, i kdyby bylo správným jeho tvrzení, že nechtěl, by vyhořel celý krám S-ův, že chtěl jen, by shořely postel a papír, že neměl úmyslu založiti oheň tak rozsáhlý, že si myslel jen, že někdo ihned postřehne oheň jím založený, by byl uhašen. Avšak za zločin §u 85 tr. zák. písm. a) propadl by obžalovaný i při tak rozsáhlé škodě podle první věty prvního odstavce §u 86 jen trestu těžkého žaláře od 6 měsíců do jednoho roku. Trestní sazby v druhém odstavci §u 86 stanovené se k zločinu §u 85 písm. a) nevztahují; to vyslovil již bývalý zrušovací soud vídeňský v rozhodnutí ze dne 5. prosince 1885, č. 11.282, úř. sb. č. 857 a správnosti tohoto názoru svědčí též poměr jednotlivých trestních sazeb v §u 86 uvedených co do časového jejich rozsahu; zůstalať by při opačném názoru těmito sazbami pro zločin §u 85 písm. a) nevyplněnou mezera od jednoho roku do 10 let. Použití trestní sazby od 10 do 20 let, podle níž byl trest vyměřen, závisí tedy na správnosti podřadění skutku pod pojem zločinu podle §u 85 písm. b), neboli na správnosti předpokladu, že obžalovaný, poškoviv zlomyslně určité věci S-ovy (postel, prádlo, papír) zapálením jich, byl si vědom toho, že tím způsobuje nebezpečí i pro ostatní zařízení krámu S-ova, po případě též pro majetek jiných osob, obzvláště pro dům W-ův (v němž byl krám S-ův), a že škoda takto z onoho skutku hrozící bude většího rozsahu. Toto vědomí obžalovaný při mimosoudním výslechu nedoznal a při soudních výsleších důsledně popíral, udávaje, že neuvážil, že tu je, přesněji že nastane nebezpečnost pro celý dům, a že vůbec neuvažoval o dalších následcích svého jednání. Poukazy, které by obžalovaného z popřehého

vědomí usvědčovaly, ve výsledcích hlavního přelíčení shledati nelze, rozeznává-li se přesně mezi zlým úmyslem, zničení ohněm cizí, totiž S-ovi patřící věci, a vědomím, ve kterém rozsahu mohou věci této a po případě i jiné osoby ohněm býti zničeny, a uvědomí-li se, že věci, umístěné v přístěnku, kde byl oheň založen, při celkem nepatrné jich ceně nelze pokládati za majetek rozsáhlejší. Arciž doznal obžalovaný mimo-soudně, že založil oheň úmyslně, že se chtěl pomstíti S-ovi za výpověď z práce, že nechal dvéře přístěnku otevřeny, by byl průvan a oheň lépe hořel, a že si lehl na ulici, by nebyl sám ohrožen ohněm velice rychle se šířícím. Avšak, nehledíc k tomu, že neuvedl, zda velice rychlé šíření se ohně předvídal již v době, kdy jej založil — doznal obžalovaný těmito údaji jen zlý úmysl shora uvedený, nikoli i vědomí rovněž tam uvedené a neudal ničeho, co by poukazovalo k jeho vědomí v době skutku, že oheň nebude omezen na přístěnek a rozšíří se i na jiné místnosti, připojil však údaj, o jehož významu pro závěr na řečené vědomí bude ještě, čeho třeba, uvedeno, že, lehnuv si před domovní dvéře na ulici, počal naříkati a volal o pomoc. Obžalovanému nebylo dokázáno, že k uskutečnění zlého úmyslu, pomstíti se S-ovi založením ohně, učinil více než co sám doznal, totiž že v přístěnku s krámem sousedícím hodil prádlo a papír na podlahu a stáhl poněkud peřinu z postele směrem k prádlu a papíru, načež hodil hořící zápalku na papír. Přípravy ty nejsou takové, že by byly pachatele nutily k závěru, že oheň přeskočí do sousedních místností nebo zasáhne samotnou stavbu. Obžalovaný lehl si — svázav si ruce a nohy a ztíživ si takto pohyby — po založení ohně před dům na ulici, kvílel a naříkal tak, že ho slyšel i S. v protějším domě bydlící, a když S. k němu přiběhl a ptal se ho, co se děje, ukazoval obžalovaný, jak S. dosvědčil, třebas to obžalovaný sám popřel, do zadu, tedy do domu, takže S. vběhl do domu a zpozoroval oheň. Tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že obžalovaný chtěl upozorniti — a to ihned po založení ohně — na sebe a přivolati lidi, očekávaje, že jimi bude oheň zpozorován a čeho třeba, zařizeno, a podporují obhajobu obžalovaného, že předpokládal, že oheň bude ihned po svém vzniku někým uhašen, jinými slovy, že oheň se nerozšíří i do dalších místností, než ve které byl založen. Předpoklad, že bude zabráněno působení ohně ihned po jeho vzniku, to jest asi ještě v místnosti, ve které byl založen, mohl však rušiti vědomí, že nebezpečí rozšíření ohně do jiných místností vůbec může nastati, najmě v duši pachatele tak mladistvého věku, jakého jest obžalovaný, při jeho zřejmé duševní méněcennosti, ku které poukazují zpráva o nevalném prospěchu ve škole, obsah propouštěcího vysvědčení a doklady, teprve stížností předložené o různých chorobách, najmě o zděděné příjici obžalovaného, a při rozčilení, v němž byl i v době skutku následkem výpovědi z práce a nepřijemností, kterých se obával při nutném návratu do domu rodičů. Proto není nevěrohodným tvrzení obžalovaného, že si dalších následků svého jednání neuvědomil, neboli, že si nebyl vědom toho, že z jeho jednání může nastati nebezpečí pro cizí majetek ve větším rozsahu, než ku kterému poukazovalo zapálení věcí v přístěnku se nalézavších samo

o sobě a který by se rovnal rozsahu §em 85 b) předpokládanému. Bez předpokladu tohoto vědomí spadá však souzený skutek jen pod ustanovení §u 85 písm. a) tr. zák., tudíž pod trestní sazbu první věty prvního odstavce §u 86, tedy pod mírnější trestní sazbu, než které bylo naň použito, takže jest na místě mimořádná obnova trestního řízení, již jest arciť provésti již jen ve směru zločinu zlomyslného poškození cizího majetku, naznačeného v §u 85 písm. a), b) tr. zák. a trestného podle první věty druhého odstavce §u 86 tr. zák.

Čís. 2808.

Příslušníci národnosti židovské nemají nároku, by od nich byla přijímána a jim vyřizována podání sepsaná v jiném jazyku než státním.

(Rozh. ze dne 30. května 1927, Zm II 431/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v trestní věci zemského trestního soudu v Brně pro přečin podle §u 23, 24, 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. odvody obžalovaných na zmateční stížnost soukromé obžalobkyně a vrátil je k rukám jejich obhájců podle předpisu čl. 4 odstavec třetí, hledě spolu k ustanovením čl. 18 písm. c) vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n., — neboť obžalovaní, za něž jejich obhájci podali odvody na zmateční stížnost, jsou podle protokolů o jejich zodpovědných výsledcích národnosti židovské, nemají tudíž nároku na to, by od nich byla přijímána a jim vyřizována podání sepsaná v jazyku jiném než státním.

Čs. 2809.

Podmínkou ochrany § 68 tr. zák. u polního hlídače jest nejen, by byl do přísahy vzat, nýbrž i by mu byl též doručen dekret o jeho potvrzení v úřadě.

(Rozh. ze dne 31. května 1927, Zm I 275/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 23. února 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí ve smyslu §u 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného, poukazující s hlediska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. k tomu, že tu nejde o čin trestný podle §u 81 tr. zák., poněvadž polní hlídač Jan G. v době spáchání činu stěžovateli za vinu